

 BOOKTEGI

Tupperretik jatea

IÑIGO
SATRUSTEGI

BOOKTEGI

Guztion liburuak, guztiontzat

booktegi.eus

IÑIGO SATRUSTEGI

Tupperretik jatea

E
l
k
a
r
r
l r a k u r r i z

Haien falta izango zuen, nola ez zuen ba haien falta izango. Hain izan zen azkarra dena, bi-biak hain denbora gutxian. Baina hala suertatu zen, eta hori ere onartu beharko zuen. Oraindik goiz zen horretarako, hala ere. Tomasek horixe irakurri zuen aplikazioren batean, denbora kontua zela.

Zioten, beste aplikazioren batean hala ikusi omen zuen, harreman estu-estua zuten bikoteetan, bat hil egiten zenean, adibidez, aita, penak hiltzen zuela denbora gutxian bikoteko beste kidea, adibidez, ama. Tomasen gurasoen kasuan, lehenik aitarena gertatu zen, eta, gero, amarena. Berak hala kontatzen zuen behintzat, kartoizko basoa eta zurezko makilatxoak esku banatan. Kafearen makinaren inguruan bilduta aditzen zioten denek, eta lankideek baietz egiten zioten buruaz. Hori da faena. Etorriko dira sasoi hobeak. Goiz zen oraindik ere haiek ahazteko. Harreman hain estua zutenik ere ez zekien, baina bi-biak hain denbora gutxian.

Tira, etxe berri bat eta hozkailu berri bat zituen orain. Ez zen bere etxea baino handiagoa, baina nola esan ezetz. Orain, dena gertatu eta bi edo hiru hilabete beranduago, hormak eta altzariak eta sotoa eta hozkailua bete beharko zituen. Mikrouhin labea ez zuen aldatu, total. Papeleo asko egin behar izan zuen, hori bai. Lanean papeleoa, eta etxean papeleoa. Berria zen etxe horretan egoteko modua, egona zen lehenago ere, noski egona zela. Ez horrela: jabetzan, ordea. Enfin, han egon zen lehen egunetan, sofan eserita kutxei begira egoten zen, bi edo hiru hilabete lehenago sotoan ongi-ongi gordeak izanak zirenak. Baina hala suertatu zen, etxe berri bat eta altzariak, hozkailua, hormak eta sotoa betetzeko gauza askorik ere ez zuen.

Aitarenak ez zuen harritu, denbora kontua zen: ez bazen eskaileretan, auto istripu bat izango zen, edo kontrako eztarritik joandako haragi bola bat. Ez zuen mastekatzen. Esana zion: kontuz eskaileretan, kontuz errepidean, kontuz jatekoarekin. Baina, keba. Berak segitzen zuen eskailerak nolanahi igotzen eta jaisten, errepidean azeleratzen, haragi bolak tragatekin. Amarena, ui, amarena: ez zuen etortzen ikusi.

Orain asteazkena zen baina langile guztientzako derrigorrezko webinar horietako baten goiz horietako bat izan zen, astelehena. Ongi gogoan zituen: astelehena, webinarra, ama. Eta bulegoko jendea, nor bere ordenagailuaren aurrean, nor bere pezeran. Batzuek kamera itzalita zuten, beste batzuek, berriz, ez: webinarreko andreaken instrukzioak eta

jarraibideak entzun eta begiratuko balituzte bezala jokatzeko zuten. Egiaz, inork ez zuen ezer ulertzen. Webinar saioak astelehenetan, bazkalorduan. Bitartean, ikus-entzuleen eskuak eta hatzak bihurritzen ziren pantailetan, eta inork ikusiko zituenik uste ez zituzten imintzio eta keinua egiten zituzten Tomasen lankideek, eta katuen inguruko kontsultorio digital baten isla norbaiten betaurrekoen kristaletan. Bitartean, webinarreko gidaria bere horretan: gaurko webinarren helburua da, webinarren asmoak zerrendatu eta saldu, webinarren mamira sekula heldu gabe. Langileek baietz buruaz. Nola sortu talde dinamika bulegoan. Nor bere pezeran, webinarra, astelehen eguerdia.

Zorigaiztoko egun hartan, Tomasek, astelehenero moduan, pantailari begira duda egiten zuen: webinar bitartean jan edo bukatu arte itxaron. Haragi pilotak saltsan, astelehenero moduan. Amak, igandero moduan, senarrarentzat eta semearentzat propio prestatutakoak. Azken asteetan, berriz, semearentzako bakarrik egin zituen. Betiko mimos, bai, baina penaz ere bai: hain izan zen azkarra dena. Altxa zitekeen eta berotu mikrouhin labean, edo, astelehenero moduan, berotu gabe jan. Maite zituen, nola ez zituen ba maiteko. Asteleheneroko zalantza, berotu-ez-berotu, jan-ez-jan eta gauza horietan ari zenean gertatu zen dena. Mikroan sartuta sikatu egiten ziren. Eta jo zuen telefonoak: nor bere pezeran, webinarra, astelehen eguerdia, haragi bolak, tupperra, ama. Hain denbora gutxian.

Baina orain asteazkena zen, bi edo hiru hilabete beranduago, berdin zuen, ez baitzuen beste aukerarik izan, eta han zituen bere pare-parean. Ez astelehenik, ez webinarrik. Ez aitarik eta amarik ere ez. Asteazkena zen eta Tomas ez zen hozkailua bete-bete izaten zuen horietakoa. Lehen, gehienez ere gurasoeneko tupperrak eta jateko prekozinatuak. Asteazken hartan, ibuprofenoak eta barazki iharturen bat ihintza urdinez estalirik. Ur hotza, ur hotza ere bai. Hori beti zuen hozkailuan, tupperrekin eta prekozionatuekin, eta ibuprofenoekin. Egunean zortzi baso ur, ahal dela, hotza. Baina keba. Orain gurasorik ez eta, beraz, tupperrik ere ez eta, beraz, webinar hartako astelehen hartan jan ezin izan zituen haragi bolen tupperra atera zuen izozkailutik asteazken hartan. Han zituen pare-parean: azkenak ziren.

Ogia bustitzea zen onena. Bolak jan eta gero: tupperreko ertzetan geratzen zen koipea ogiarekin garbitzen saiatzea. Porru, azenario eta ardoz prestatutako saltsa hain zen zetazkoa mihiaren gainean. Gainera, kozinatu osteko bigarren egunean egoten ziren

ederragoak: igandean ez, astelehenean. Tupperretik zuzen-zuzenean jaten zituen Tomasek, gehienetan hotz, eta hala ere; bestela sikatu egiten ziren. Antza, gisatuak, hala irakurri omen zuen aplikazio batean, hobeto gozatuta daude. Baina, keba. Hain izan zen azkarra dena, ur hotz baldekada bat bezalakoa.

Lehenik aitarena izan zen. Zaila izan zen, nola ez zen bada zaila izango. Sotorako eskaileretan behera erori zen. Eta esana zion: kontuz eskaileretan, kontuz errepidean, kontuz jatekoarekin. Baina, keba. Hala kontatu zuen berak behintzat aitarena gertatu berritan, amarena gertatzeko gutxi falta zenean, zigarroa pizteke eta txiskeroa esku banatan. Atezainaren garitaren inguruan bilduta aditzen zioten, eta departamentukoek baietz egiten zuten buruaz. Gogorra behar du gero. Behar duzunerako gaude. Autopsia egin ziotenean ez zuten oso argi izan zerk eragin zion heriotza: kolpe bat, bai; zerena ordea; auskalo, eskaileretako maila bat edo kutxa bat. Sufritu ote zuten ere ez zuten argitu ahal izan. Denbora kontua zen. Gero amarena gertatu zen. Ui, amarena ez zuen espero Tomasek: izoztuta utzi zuen. Astelehen batez izan zen amarena. Hori bai, hori ongi gogoan zuen. Aurreko egunean haragi bolak bazkaltzen egon zen harenean, eta papeleoaz aritu ziren, eta aitaren sotoko kutxekin zer eginaz. Kutxa guztiak banaka-banaka igo nahi zituen amak sototik etxeko salara, poliki, zer gerta ere. Bitartean, Tomasek ez zekien arren, amaren konpainiaz lagundutako azken haragi bolez gozatzen ari zen. Ur hotz basokadekin laguntzen zien pasatzen, ez itotzeko. Bizikleta estatikoa eta labadora zaharra mugitzeko semearen laguntza beharko zuela esan zion, edo saldu egingo zituztela aplikazioren batean eta haiek erosleek mugi zituztela pisu handiko gauza haiek guztiak. Ogia bustitzen ari zenean amak Emausekoak aipatu zituen. Penak hil zuen ama. Pena sofán eserita kutxei begira etorri zitzaion, eta horrela eraman zuen penak ama. Hasieran ez zuen ulertu, eta gero irakurri zuen bikoteena aplikazioren batean, eta, orduan bai, ulertu zuen. Hain izan zen azkarra.

Hotzak bai, baina izoztuak sekula ez zituen jan. Horregatik, asteazken hartan, mikrouhin labearen defrost programari begira ari zen. Izozkailutik ez zituen garaiz atera, eta orain sartu behar zituen desioztera bi edo hiru minutu. Urtutako izotzaren salda ez zen ongi nahastuko saltsarekin, baina mereziko zuen, eta ez ziren siku egongo. Azkenak ziren. Denbora kontua zen.

Eta bazkaltzen hastear zela, papeleoarekin eta aitaren sotoko kutxekin akordatu zen, azken aldi batez; nola ahaztuko zituen bada. Aitak aspaldi gorde zituen gauzak kutxetan, eta eskaileretan behera eraman zituen satora, orain dela bi edo hiru dozena bat urte gutxienez. Ama hil zeneko webinarreko astelehenaren aurretik, semearentzako propio prestatutako azken haragi bolen igande hartan alegia, papeleoaz eta aitaren kutxekin zer eginaz aritu ziren hartan bertan, hain justu, kutxetako batzuk zabaldu zituzten. Goiz zen oraindik haiek zabaltzeko, baina kutxetan balio handiko gauzarik ez zegoen: ontziak eta gaztetako gauzak, maitasun eskutitzen bat, aspaldikoa. Hain harreman estua izan zuten, ezen haien artekoak denbora izoztu zuela baitzirudien. Baina gurasoen oroitzapenak ez ziren bereak, nahiz eta goiz zen artean haiekin ahazteko. Tomas paper haiekin akordatu zen, azken aldi batez, ahoa muxuzapi batez garbitzen zuela, eta pentsatu zuen etxera heltzean paperak bezalaxe, oroitzapen gehienak zakarretara botako zituela.

Bulegoan, pantailari begira, saltsak ez zuen betiko testura: ura atera zitzaion, eta ez zen hain zetazko. Pena bat. Oroitzapen gazi-gozo bat gorde beharko zuen. Izozkailu berriak funtzio anti antzigarra zuen eta izotzontzi automatikoa ere bai, baina keba. Ur hotza eskura zeukan nahi zuenero. Hozkailua, berriz, hutsik izaten zuen. Amarenarena baino hi edo hiru hilabete beranduago, haragi bolak jada ez ziren hain onak, eta hozkailu hutsean pentsatu zuen. Orain bai, azkenak. Baso bat ur hotzez lagundu zien, ez zitezen eztarrian traba.

Dei bat izan zen. Astelehen batez. Ez zuen disimulurako dudarik egin: etxetik ari ziren deika. Zeren kamera itzalita izanda ere, pezeretako kristaletan elkar ikusten zuten denek: eskuak eta hatzak bihurritzen batzuk, inork ikusiko zituenik uste ez zituzten imintzio eta keinuak egiten bestea, belarriko argizaria kentzen ari zen bat, edo telefonoari pegatuta aplikazioren batean ligatzen ari zenik ere bai. Gaurko webinarren helburua da, eta erosi ezin izango zuen etxe baten iragarkiaren isla lankideren baten pezerako beiratean. Gursoeneko alboko andrea zen. Hain izan zen azkarra dena. Ez zuen bazkaltzeko astirik ere izan, hala kontatzen zuen berak behintzat beilategiko egunean, esku bat bularrean eta bestea lehengusuaren sorbalda gainean. Hilkutxaren inguruan bilduta aditzen zioten denek, eta senideek baietz buruaz. Eskerrak ez zuen sufritu. Bizilagunagatik ez balitz, aste osoa han. Astelehen hartan, Tomas iritsi orduko ama eraman zutela, baina eskaileren ertzean topatu zuela bizilagunak. Ama sofan eserita kutxei begira penak hil zuela

pentsatzen zuen Tomasek, baina keba. Ama nazkatuta zegoen kutxa haiekin guztiekin: gaztetako kontuak eta ontziak eta izoztutako maitasun baten eskutitzak. Edo, agian, ez zen nazka, pena izan zen, eta horregatik erabaki zuen haiek banaka-banaka eskaileretan gora igotzea, zakarretara botatzeko. Labadora berriago bat eta makina eliptiko bat jarri nahiko zituen beharbada. Denbora kontua zen, baina ez zuen etortzen ikusi. Orain berdin zuen, bi edo hiru hilabete beranduago. Eta esana zion: kontuz eskaileretan kutxekin. Bi-biak hain denbora gutxian.

Haien falta izango zuen, nola ba ez zuen haien falta izango. Amaren azken haragi bolak ziren eta asteazkena zen orain, eta tupperrari begira duda egiten zuen, gorroto baitzuen igande iluntzean bazkaria prestatzea, eta gorroto zuen defrost programa, baita janari beroa ere. Hozkailuan ez zuen tupper gehiagorik, bai ordea, ur hotza, ibuprofenoak eta jateko prekozinatuak, barazki iharturik ez. Hain azkar pasa zen dena.

Labadora zaharra ez zuen inork erosi nahi izan, eta Emausekoek eraman zuten. Eskailerekin kontuz ibiltzeko esan zien langileei, zer gerta ere. Bizikleta estatikoa beretzat gorde zuen, sotoan. Altzari bat lortu zuen aplikazioren batean, eta jateko prekozinatuekin bete zuen sotoa. Egunero-egunero jaitsiko zen, bazkari bila eta kirol apurra egitera. Izan ere, webinar bat egin zuten laneko osasunari buruz beste astelehen batez, dena gertatu aurretik izan zen, bi edo hiru hilabete lehenagoko astelehen batean: gaurko webbinarraren helburua da. Kamerak itzalita eta eskuak eta hatzak bihurritu ordez, nor bere ordenagailuaren aurrean, nor bere pezeran, bulegoko jendeak eguzkiari agurra egiten zion, eta beiretan islatzen ziren keinuak eta imintzioak. Egunean bi edo hiru aldiz. Webbinarraren gidariak prekozinatutako jatekoen kalteak zerrendatzen zituen. Kafearenak ere bai. Eta lankideek baitez buruaz. Bazkalordua ere bazen.

Orain asteazkena zen eta webinarrik, amarik, aitarik eta abarrik ez zuen arren, duda egin zuen Tomasek: tupperretik edo plateretik jan. Denbora kontua zen. Ez ziren amarenak bezalakoak izango, edo agian bai. Zioten, hala ikusi omen zuen aplikazioren batean, potoko haragi bolak ez zirela hain txarrak ere: kolore antzekoa zuten behintzat. Bi edo hiru egun lehenago bete zuen sotoko apalategi berria. Hain izan zen azkarra dena. Bizikleta gainean ari zenean, pentsatu zuen kutxek utzitako hutsunean tanke bat jar lezakeela koloretako arrainez beteta.